

Abstrakt

Záměrem této práce je nastínit možné cesty historicko antropologického bádání nad českými raně novověkými barokními kázáními. Proto v první části práce analyzujeme současné literárně teoretické bádání od estetického pojetí a ideje kánonu až po Nový historicismus a jeho koncepci kulturně historického kontextu. Zároveň se snažíme vyjasnit, v čem se takový přístup liší od dosavadního českého bádání a jeho konceptu „souznění“ a od polského bádání a jeho konceptu objektivistického „zrcadlení“.

V druhé části se pak snažíme nastínit, jak by se takový historicko antropologický přístup mohl odvíjet v praxi. Analyzujeme proto literární diskurz dvou sbírek kázání od českého raně novověkého kazatele Ondřeje Františka de Waldta a od polského kazatele Henryka Brauna. Zároveň se snažíme definovat lokální diskurz jejich působnosti na venkově. Snažíme se poukázat na to, jak oba diskurzy souvisí s literární komunikací mezi kazatelem a šlechtou či mezi kazatelem a ostatními duchovními. V poslední kapitole pak analyzuje specifické krátké příběhy (exempla) z hlediska autorské intencionality kazatele a jeho snahy jakožto vypravěče vytvářet zdání své literární autority.